

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν τὰ ξέρεις...

Π.— Βέβαια...

Φ.— Πῶς βέβαια, χαμάλη;

Π.—Περὶ τοῦ στόλου θὰ μοῦ πῆς...

Φ.— Γεγὰ σου, ξυπνὸ κεφάλι.

Π.—'Αμμ' τί νομίζεις ἢ πατρίς πῶς δὲν μ' ἐνδιαφέρει;
πολλὰ σπουδαῖα πράγματα κί' ὁ Περικλέτος ξέρει.

Φ.— Παρατηρῶ πῶς ἀρχισες τὰ πράγματα νὰ κρίνης,
'στὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν καὶ σὺ νὰ ἐμβαθύνῃς,
νὰ μὴν κυττάζῃς ἀπαθῶς τὰ τόσα γεγονότα
καὶ νὰ μὴν εἶσαι ξόανο καὶ κούτσουρο σὰν πρῶτα.
Λοιπὸν ποῦ λές ὁ στόλος μας ἐντὸς ὀλίγου φεύγει
κί' εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐντὸς μικροῦ θὰ ἐβγῆ,
μὰ ποῦ πηγαίνει, Περικλῆ, γιὰ τοῦτο μὴ ἐρώτα...
συμβαίνουν ὅπως φαίνεται σπουδαῖα γεγονότα.

Γιὰ τὴν Μασσάβα μερικοὶ φωνάζουν πῶς θὰ φύγῃ,
διότι κατεπεύγουσα ὑπόθεσις ἐπέειγε,
καμπόσοι ὅτι δοκιμαί θὰ γίνουν 'στὰς τορπίλλας,
εἰς τοῦ πυρὸς τὰς μηχανὰς καὶ τὰς εὐφλέκτους ὕλας,
καμπόσοι πῶς ἐπιδείξῃ γιὰ τὸν Κιεμάλ θὰ κἀνῃ,
διότι πρῶτος γαιδαρός εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ἐφάνῃ,
καὶ τώρα ἐπεκράτησε συνήθεια εἰς ὅλους
νὰ δείχνουν τοὺς μεγάλους των καὶ τοὺς μικροὺς των στό-

(λους.

Κί' ἐνῶ ἀρμάδες ἔστειλε ὁ Κρίσπησ ἐδῶ πέρα
μὲ τὴν Μαρτίνεζ, Περικλῆ, κί' ἐκείνον τὸν Λαθέρα,
ὀπλιζούν καὶ οἱ Ἕλληνες φεργάδες καὶ καίκιχα
καὶ ὅλα των τὰ δυνατὰ τραβοῦν γιὰ τὰ Μπεσίκιχα,
κί' ἐνῶ ἐμεῖς γιὰ τὸν Κιεμάλ θὰ τρέχωμε 'στὴ Πόλι
θὰ ἐρχωνται πρὸς τὰ ἐδῶ οἱ τοῦ Σουλτάνου στόλοι,
κί' οὕτως εἶπεν θὰ γίνεται 'στὸν ἕνα κί' ἄλλον πόλον
ἕνας θαλάσσιος χορὸς μικρομεγάλων στόλων,
τοῦρ μπαλανσέ, ἀλλέ ρετούρ, ὁποῦ καὶ σὺ θὰ φρίζῃς,
κί' ὁ εἰς 'στοῦ ἄλλου τὰ νερά θὰ κἀνῃ ἐπιδείξεις.
Τοιαῦτα διχθίδονται πολλὰ τε καὶ παντοῖα,
ἀλλὰ καὶ νέα θὰ γινῆ θαρρῶ ἐπιστρατεία.

Π.—Μίλα καλά...

Φ.— Τούλάχιστον τοιοῦτον τι μανθάνω
καὶ κάθε ὥρα καὶ στιγμή τὴν προσευχή μου κάνω.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ!...κινεῖται κάθε κράτος...
ὁ στόλος ἐξοπλίζεται...ἰδοῦ τον...φεύγει...νάτος.

Π.—Μὴ μὲ τρομάζῃς, μασκαρά, μ' αὐτὰ τὰ σχήματά σου.

Φ.—Σήκω, καλέ μου ἀδελφέ, μὲ ὅλα τὰ σωστά σου,
διότι τώρα εἰζευρε πῶς δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃς
μὲ ὅσῃ λύσσαν καὶ θυμὸν κί' ἂν μὲ ξυλοφορτώσῃς.

Π.—Λοιπὸν τὸ ἔχεις βέβαιον πῶς πόλεμος θὰ γινῆ;

Φ.—Ξέρω κί' ἐγὼ τί νὰ σοῦ 'πῶ...ἡ δόνησις ἐκείνη...
μὲ ἄλλους λίγους ὁ σεισμὸς τῆς πόλεως Αἰγίου,
ἡ πολυθόρυβος σπουδὴ τοῦ ὄλου Ὑπουργείου,
οἱ σφουγγαράδες, ὁ Κιεμάλ, τῶν Ἰταλῶν οἱ στόλοι,
τὸ ταξειδάκι τὸ μικρὸ τοῦ Θεοδωρῆ 'στὴν Πόλι,
ἡ νέα του ρεπούμπλικα ὠραιότατης θεάς,
αὐτὸ τὸ συνοικέσιον μετὰ τῆς Δωροθέας,
τοῦ Θεοτόκη ἔπειτα ἡ φούριχα ἡ μεγάλη,
ἡ πρὸς τοὺς Τσούσηδες στοργὴ τοῦ Δημητρίου Ράλλη,
ποῦ ἐβαπτίσθη Βούλγαρος ὡς νὰ τελειώσ' ἡ δίκη
γιὰ τοῦ Σαρύγλου τὴν γνωστὴ ἐκείνη διαθήκη,
καὶ δι' αὐτοῦ οἱ Τσούσηδες χερρίζουν ἐδῶ πέρα
δὲν ξέρω πόσον, Περικλῆ, κηβουρδιστὸν ἀέρα.
γιατὶ κί' οἱ ἀρκουδιχρηδες μὲ ὅλην των τὴν ψώρα
ὡς δωρηταὶ 'στὴ ράχη μας ἐβγήκαν τώρα τώρα
καὶ ὁ Ραλλῶφ ὑπὲρ αὐτῶν φωνάζει παραφόρως,
ἀλλὰ ἐγὼ τὸν συγχωρῶ γιατ' εἶναι δικηγόρος,
καὶ ὡς τοιοῦτος ἔξεστι πελάτας νὰ θηρεύῃ
κί' ὑπὲρ αὐτῶν νὰ σκέπτεται ψευτικῶς καὶ ν' ἀγορεύῃ,
ὁπόταν δὲ βρὲ Περικλῆ, ἡ δίκη τελειώσῃ
καὶ τὰς φροντίδας τοῦ Ραλλῶφ ἡ Βουλγαριὰ πληρώσῃ,
θὰ στρέψῃ ὁ συνήγορος 'στοὺς Τσούσηδες τὰ νῶτα
καὶ πάλιν Ἕλληνας βουλευτὴ θὰ γίνῃ ὅπως πρῶτα.
Λοιπὸν ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, ἡ φούριχα ἡ μεγάλη,
ἡ πρὸς τοὺς Τσούσηδες στοργὴ τοῦ Δημητρίου Ράλλη,
τῆς Στυμφαλίας τὰ νερά, ποῦ σκέπτεται νὰ φέρῃ
ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὰ ξερά μας μέρη,
τὰ ρῶτα τὰ ἠλεκτρικά, ποῦ μὲ λαμπράς ἀκτῖνας
θὰ χύσουν φῶς χρωματιστὸν εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας,
γαλάζιο, ἀσπρὸ, κόκκινον, καὶ κάθε ἄλλο χρῶμα,
καθὼς καὶ ἄλλα θαύματα ποῦ σκέπτεται ἀκόμα,
γιὰ τὰς μελλούσας ἐορτὰς τοῦ πρώτου Γεωργίου,
γενναίως βοηθούμενος κί' ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου,
ὁ μπάλος ὁ τρικουβερτος 'στοῦ Βαλτατζῆ τὸ σπῆτι,
τοῦ Ἑλληνοσ καὶ Ἰταλοῦ καὶ Χαβιχροχανίτη,
γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τάχατες πῶς ξέρει νὰ πληρωθῇ
κί' εἶναι εἰς σχέσεις ὑψηλὰς μὲ κάθε μακαρόνι,
ἐφ' ᾧ ἐνθουσιασθήσαν ὁ Μάριος κί' οἱ φίλοι
καὶ μίκα σκάτουλα χρυσῆ ὁ Κρίσπησ θὰ τοῦ στείλῃ,
ἐκεῖνα τὰ Ὀλύμπια, ἡ ἔκθεσις, ἡ ζαλη,
ἡ τοῦ Δραγοῦμη ἐξαψίς καὶ τοῦ Παντιῆ τοῦ Ράλλη,
ποῦ τρέχει ὁ διχθόντρον γυρὸς ὡσὰν νὰ τοῦχουν νέφτι
καὶ ἡ ποδιὰς του ἀναψῆν κί' ἀπὸ τῆ βία περτεῖ,
καὶ κάθε τόσο, Περικλῆ, τοῦ στέλλουν λάδι, ζῦδι,
ἐληαῖς, παπούτσιχα, δράματτα, καὶ ἄλλα τόσα εἶδη,
κί' αὐξάνει τοῦ σιὸρ Παντιῆ πρὸς τὰ καλά ὁ ἔρωσ,
καὶ πότε τρέχει νὰ εὐρῆ γιὰ τὰ παπούτσιχα μέρος,
καὶ πότε νὰ κῆρη κριτικὸ τὰ δράματτα νὰ κρίνῃ,
ἀλλὰ κενένας κριτικὸς δὲν δεχεται νὰ γινῆ,
κί' ἂν ὡς 'στὸ τέλος δὲν εὐρῆ, αὐτὸς κί' ἂν δὲν χάνει
καὶ τῶν δραμάτων τὸν κριτὴ ὁ ἴδιος θὰ τὸν κἀνῃ.
Λοιπὸν ποῦ λές ἡ ἔκθεσις, ὁ κουρνιαχτός, ἡ λέρα,
οἱ Δούκες καὶ οἱ Πρίγκηπεσ ποῦ θάλλθουν ἐδῶ πέρα,
αὐτὰ τὰ κρησοβάρελα καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
τὸ κόψιμο ποῦ κατ' αὐτὰς μοῦ στρίβει τάντερό μου,
ὁ στόλος μας, ὁ Κριεζῆς, ἡ τοῦ Ψυχάρη γλώσσα,
ἐγὼ, ἐκεῖνος, σὺ, αὐτός, κί' ἀκόμη χίλιχα τόσα,
καλῶς συνδυαζόμενα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο
μοῦ λέγουν ὅτι πόλεμο θὰ ἔχωμε μεγάλο.
Π.—'Απὸ αὐτὰ ποῦ τσαμπουνᾶς δὲν νοιώθω οὔτε λέξι...
ἔρρε λοιπὸν, παληόσκυλο, 'στὴ ράχη σου πέντ' ἐξῆ.